

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: O.S. nar....**, státní příslušnost Ukrajina, bytem v ČR ..., *zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2017 č. j. MV-120669-4/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou podanou k poštovní přepravě dne 29. 5. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2017 č. j. MV-120669-4/SO-2014 včetně předcházejícího rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 8. 2014 č. j. OAM-55684-30/DP-2012 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítla odvolání

žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí Ministerstva vnitra, kterým bylo podle ust. § 66 odst. 1 písm. f) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

II. Žaloba

Žalobce spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že správní orgán porušily ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Správní orgány rovněž neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 citovaného zákona. Rovněž byla porušena ust. § 2 odst. 1 a 3 správního řádu, jelikož správní orgány nepostupovaly v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a nešetřily oprávněné zájmy žalobce. K těmto obecným tvrzením žalobce dále uvedl, že v řízení nebyla zjištěna existence skutečnosti, která je důvodem pro zastavení správního řízení ve věci žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu. Žalobce má na rozdíl od správních orgánů za to, že uložený trest vyhoštění – na základě rozhodnutí č. j. KRPU-225739-24/ČJ-2012-04022-SV-CV a následně rozhodnutí č. j. CPR-14926/ČJ-2012-930310-V237 - řádně vykonal a s ohledem na charakter napadených rozhodnutí by tak de facto byl znovu sankciován za jednání, pro které byl již jednou potrestán, a to uloženým trestem vyhoštění. Lze proto konstatovat, že nebyla v případě žalobce prokázána existence jakékoli skutečnosti, která naplňuje podmínku pro zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání - účast v právnické osobě.

Žalobce dále spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí v porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, když veřejným zájmem je především zájem na zachování všech zásad demokratického státu a na přijetí takového rozhodnutí, která v tom kterém konkrétním případě zohledňovat soukromé zájmy účastníka správního řízení. Žalobce se na území ČR nachází již od roku 2010, kde si již vybudoval pevné společenské vztahy a vazby, v žádném případě se proto nemá zájem vrátit zpět na Ukrajinu, kde v současné době probíhá dlouhodobě ozbrojený vojenský konflikt a kde již žalobce nemá v současné době potřebné zázemí, ani důvod nadále žít. Správní orgán se měl v napadeném rozhodnutí více zabývat přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) což se však v potřebném rozsahu nestalo.

V návaznosti na shora uvedené žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 21. 6. 2017 zopakovala názory vyjádřené v žalobou napadeném rozhodnutí. Ve vztahu k námitce týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce uvedla, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky a rodinné vazby by tedy neměly být narušeny. K tomu odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017 č. j. 9 Azs 228/2016-30 a ze dne 23. 3. 2017 č. j. 10 Azs 249/2016-47. Závěrem navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Jednání před krajským soudem

Projednání žaloby před krajským soudem proběhlo v nepřítomnosti žalované, která svou nepřítomnost písemně omluvila. V průběhu jednání před krajským soudem právní zástupce žalobce plně setrval na podané žalobě.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Soud při rozhodování věci vycházel z těchto zákonných ustanovení:

Podle ust. § 66 odst. 1 písm. f) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, platí, že: „*Řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel zemřel nebo zanikl, pokud v řízení nepokračují právní nástupci nebo pokud není více žadatelů, anebo zanikla-li věc nebo právo, kterého se řízení týká; řízení je zastaveno dnem, kdy se správní orgán o úmrtí nebo zániku žadatele nebo o zániku věci nebo práva dozvěděl.*“

Podle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, platí: „*Pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.*“

Dle ust. § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: „*Platnost dlouhodobého víza zanikne, jakmile nabytí právní moci rozsudek ukládající trest vyhoštění nebo je vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění.*“

Podle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, se „*správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.*“

Žalobu shledal zdejší soud nedůvodnou.

Krajský soud vycházel při svém rozhodování z právně významných skutečností vyplývajících ze správního spisu. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě v období od 1. 10. 2010 do 30. 9. 2012. Dne 6. 9. 2012 podal žalobce ke správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území. Ve správním spisu je založeno rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29. 3. 2013 č. j. CPR-14926/ČJ-2012-930310-V237, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 16. 11. 2012 č. j. KRPU-225739-24/ČJ-2012-04022-SV-CV. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 4. 2013 a vykonatelnosti dne 21. 4. 2013. V tomto rozhodnutí bylo dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce.

Správní orgán I. stupně následně dne 11. 8. 2014 pod č. j. OAM-55684-30/DP-2012 vydal rozhodnutí, kterým podle ust. § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu řízení o žádosti o prodloužení povolení k pobytu zastavil, neboť byla v řízení zjištěna existence skutečnosti, která byla důvodem pro zastavení řízení. Žalobci vydání rozhodnutí o správním vyhoštění zaniklo právo, jehož se správní řízení ve věci žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu týká. Správní orgán v tomto rozhodnutí uvedl, že z podstaty věci nelze prodloužit platnost povolení k dlouhodobému pobytu, když tato zanikla již ke dni 21. 4. 2013. Podle ust. § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců totiž platnost povolení zanikne vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím žalované ze dne 24. 4. 2017 č. j. MV-120669-4/SO-2014 zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalovaná se ve svém rozhodnutí vypořádala s námitkami žalobce a uvedla, že nebyly shledány vady řízení prvního stupně, jakož ani prvostupňového rozhodnutí, stav věci byl zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu. V dané věci byl dle názoru žalované naplněn důvod pro zastavení řízení dle ust. § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu. Rozhodnutí žalované žalobce napadl právě projednávanou žalobou.

K žalobním námitkám uvádí soud následující. Z ust. § 46 odst. 1 ve spojení s ust. § 62 odst. 1 zákona o pobytu vyplývá, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu zanikne, jakmile se stane vykonatelným rozhodnutí o správním vyhoštění. Z rozhodnutí ze dne 29. 3.

2013 č. j. CPR-14926/ČJ-2012-930310-V237, založeného ve správním spisu, vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo žalobci uděleno, se stalo vykonatelným ke dni 21. 4. 2013. Téhož dne tedy zaniklo žalobci i povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, na základě něhož na území České republiky pobýval. V průběhu řízení o žalobcově žádosti o prodloužení povolení dlouhodobého pobytu žalobce tedy nedisponoval příslušným pobytovým oprávněním, které by šlo prodloužit. Z logiky věci totiž nelze prodloužit pobytové oprávnění, jehož platnost zanikla. Správní orgány tak postupovaly správně, když řízení o žádosti žalobce ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu zastavily. V daném případě není rozhodující ani námitka žalobce, že uložené správní vyhoštění již vykonal a neprodloužením pobytového oprávnění by byl de facto sankcionován opětovně za jednání, za které již byl potrestán správním vyhoštěním. Podle ust. § 118 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členským státu Evropské unie. Ukončení pobytu cizince na území z důvodu správního vyhoštění je přímým důsledkem správního vyhoštění nastávající ze zákona a nejedná se tedy o sankci ukládanou za porušení právních předpisů. Správní orgán fakticky nemohl žádosti žalobce vyhovět a pobytové oprávnění prodloužit, neboť oprávnění žalobce pobývat na území v průběhu správního řízení zaniklo ze zákona.

Soud za důvodnou nepovažuje ani námitku žalobce týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“* V dané věci rozhodl správní orgán I. stupně o zastavení řízení, neboť zaniklo původní pobytové oprávnění, o jehož prodloužení mělo být rozhodováno. Z uvedeného vyplývá, že se nejednalo o meritorní rozhodnutí, jímž by byl řešen vznik, změna či zánik práv a povinností žalobce. Usnesení o zastavení řízení je druhem procesního rozhodnutí, jímž se řízení končí z důvodu, že nedošlo k naplnění zákonných požadavků pro rozhodnutí ve věci. S ohledem na zánik pobytového oprávnění žalobce v důsledku jeho správního vyhoštění, nemohlo být v řízení, jehož předmětem bylo prodloužení zaniklého pobytového oprávnění meritorně rozhodováno, protože zanikl předmět řízení. Smyslem ochrany vyjádřené v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců je posuzování vlivu meritorních rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců, jimiž přímo dochází k zásahu do práv účastníka, což však nebyl případ žalobce. Žalobou napadené rozhodnutí bylo procesním rozhodnutím dle správního řádu, kterým musel správní orgán reagovat na vzniklý skutkový stav. S ohledem na uvedené proto soud dospěl k závěru, že správní orgány nnebyly povinny v rozhodnutí o zastavení řízení zkoumat přiměřenost jeho dopadů do rodinného a soukromého života žalobce.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.r.s. jako nedůvodnou zamítl.

VI. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovaný správní orgán náklady řízení nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 11. dubna 2018

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.